

oner kroner på å bli en spydspiss for ny satsing innen kunst- og kulturfeltet. Dette blir en digital hub for formidlere av innhold til et nytt og utvidet publikum.

– Vi har flere frustrasjoner

– Vi har flere frustrasjoner. Blant annet at Festspillene bruker mange ressurser på små og store produksjoner som har et veldig kort liv. Nå vil vi gi dem et digitalt etterliv. Dette skal også kunne deles med festivaler over hele verden. Men det handler også om å komponere inn nye elementer i den digitale reisen. Dette er bare starten, sier Beyer.

– Festspillene er en tradisjonell festival som er tuftet rundt Grieghallen som et episenter. Vi kan ikke bare nullstille dette. Selv om noe kunst fortsatt skal oppleves i det og det rommet, så er det jo en øvingsperiode før som mange vil være interessert i. Her kan det lages egne produksjoner. Vi må rett og slett tilfredsstille flere behov, sier Furuholmen.

Styrelederen understreker nye generasjoners endrede atferdsmønster.

– I Norge bygger vi dyre signallarenaer. Men mange ungdommer oppsøker ikke slike hus. De konsumerer kultur på helt andre plattformer. Vi skal fortsatt kunne lage produksjoner for et mer tradisjonelt publikum, men det må tilgjengeliggjøres versjoner for et digitalt publikum. I dette arbeidet må Festspillene være fremoverlente, sier Furuholmen.

– Kulturen må løftes ut

Eirik Glambek Bø er profesjonell musiker, arkitekturpsykolog og svært opptatt av byutvikling. Han skjønner at festspilldirektøren søker mer utradisjonelle samarbeidsformer.

– Det kan lett høres luftig og krevende ut. Men kulturen må løftes ut av den tradisjonelle settingen med en utøver på scenen og et sittende publikum, og opp til noe som gjelder hele samfunnet – og kanskje bruke byens geografi som arena. Jeg har selv følt det litt begrenset å spille i to timer, i en arena der det bare angår dem som er der. Dagen etter angår det ingen. Jeg er tilhenger av å gjøre noe som er varig og synlig, sier Bø.

Furuholmen peker på at det i fremtiden i sjelden grad bare vil være avsendere og mottakere, men at publikum blir mer deltakende og gjerne kan bli sin egen produsent.

– Dette preger jo ungdomskulturen allerede, blant annet gjennom spillverdenen der de påvirker det som skjer. Som popstjerne i A-ha er jeg vant til å spille tradisjonelle konserter for dedikerte og lojale fans, men vi krever jo ikke mer av dem enn at de kjøper en CD eller konsertbillett. I alle år har jeg tenkt at det må ligge enorme ressurser i dette publikummet, sier Furuholmen.

Det var en av grunnene til at han startet Apparatjok, som driver med musikk og kunst som et integrert rollespill, og der de allerede for ti år siden lot publikum sette sammen lyd-filene deres for å skape nye verk.

– Jeg merket at engasjementet fra fansen skapte en helt egen dynamikk, sier Furuholmen.

Kunstheltets Spotify

Han og Beyer snakker mye om å posisjonere seg for fremtiden, og å være i forkant, ikke etterkant.

– Det nye selskapet vi lager skal jobbe tett på Festspillene, men det skal ha sitt eget liv for å signalisere at dette er noe alle skal kunne dra nytte av. Målet er

FAKTA

Digital Arena

- Digital Arena skal bidra til å utløse ny vekst og verdiskapning ved hjelp av digital formidling av høykvalitets kunst- og kulturattraksjoner.
- Festspillene har definert følgende delmål:

1. Gi et digitalt tilbud til publikum som har problemer med å besøke fysiske arenaer.

2. Tilføre ytterligere dimensjoner som gjør at den digitale versjonen av en forestilling eller konsert kan nå et større, og gjerne yngre publikum, blant annet gjennom «Utvidet virkelighet».

3. Invitere publikum inn til aktiv deltakelse i plattformen.

4. Teste hvordan dette kan utløse en lønnsom vekst.

- Bergen kommune er en viktig samarbeidspartner og skal inn med årlig millionstøtte. En håper også å få fem millioner årlig fra Kreativt Europa, EUs program for kreative og kulturelle sektorer.

helt klart å tjene penger på lang sikt, sier Beyer.

– Festspillene må ikke bare bli et bergensfenomen. Vi er så gode at resten av landet må få ta del i det. Derfor skal vi samarbeide med smarte klynger rundt oss. All innovasjon trenger ikke gå til næringslivet. Vi kan bli kunstfeltets Spotify, med et audiovisuelt fokus, sier Furuholmen.

Festspillsjefene har begynt å miste troen på at det vil komme mer penger fra staten. Derfor søker de etter andre inntektskilder.

– Vi kan ikke vente og vente. Jeg har møtt to kulturministre. Der skjer det ikke fort nok eller nok i forhold til de store ambisjonene våre, sier Furuholmen.

Den digitale tsunamien

– Vi bli mer pushy og problematiserende fremover med tanke på den retorikken vi hører fra kulturministre. Alle festtalene må omsettes til handling, sier Beyer.

Styrelederen sier han bruker uforholdsmessig mye tid på å fundere over den fremtidige kursen til Festspillene, selv når han turnerer verden rundt med A-ha.

– Det er min egen skyld. Jeg er veldig opptatt billedkunst og musikk, så jeg kaller det et kjærlighetsarbeid. Da er jeg ikke flink til å begrense meg. Særlig ikke når vi nå skal inn i noe vi knapt aner konturene av. Den digitale tsunamien er på vei – og Festspillene må stå på riktig sted når den treffer, sier Furuholmen.

VEKSLER: Dansen veksler mellom det harde og til det mykeste og mest sensuelle. FOTO: TOR HØVIK

Feirer livet og beruselsen

«Soufflette» er en kroppslig feiring av lyster, naturen og mangfoldet.

ANMELDT DANS

«Soufflette»

Festspillforestilling Carte Blanche. Studio Bergen

DEN UNGE, FRANSKE koreografen François Chaignaud står bak årets Festspillforestilling signert dansekompaniet **Carte Blanche**. Tittelen, «Soufflette», er også fransk og er «et fransk slanguttrykk som betyr å blåse røyk inn i munnen på en annen person. Det er en intim handling der pusten gir liv og beruselse».

NETTOPP DETTE med liv og beruselse står sentralt i forestillingen, som fortøner seg som en hemmelig fest, en feiring eller oppvåkning i en frodig skog eller hage. Innledningsvis kryper danserne ut av skap og kommoder. Scenen er pyntet med blomsterkreasjoner. Danserne har på seg enorme, heklede plagg, og både kostymene og rekvisittene er vakre.

Danserne synger og nynner og fremstår mer som vesener eller overnaturlige skikkelser enn mennesker. Rytmen lager de selv med bena, og de danser rundt i klynger, nærmest som et ritual. Lyset er fremdeles dunkelt, og det oppstår en lek mellom lys og skygge og kroppene i de store kostymene.

IGJEN OVERBEVISER kompaniet med hvor flinke de er på skjønnsang, og lydsetter like gjerne hele forestillingen selv med salmeliknende versjoner av blant annet «Killing Me Softly» og «Is this love» (resultatet er mye finere enn det høres ut mye).

Et trekkspill-liknende instrument er også med i dansen og er med på å forsterke det mytiske preget. De veksler

mellom å ha fokus på seg selv, hverandre og er også direkte henvendt mot oss. Å få dansen til å passe til både sangene og den kroppslige perkusjonen, er imponerende, og forestillingen har en fin utvikling der spenningen og nerven i forestillingen utvikles.

FORESTILLINGEN STARTER påkledd, før danserne til slutt nærmest går i ett med naturen naken ved å ikle seg enorme blomsteroppsetter. Det gir noen hinsides vakre scenebilder avslutningsvis, og typiske forventninger om hva som er maskulint og feminint, tøyes og strekkes.

Dansen veksler mellom det harde og til det mykeste og mest sensuelle, men alltid virker det som en feiring og en nytelsesbasert fest.

Det er også en opplagt styrke med **Carte Blanche** at de er et så mangfoldig kompani, med mange ulike typer dansere og med ulik bakgrunn. Det er stor variasjon i hvordan folk ser ut, og hvordan de uttrykker seg.

IGJEN ER DET OGSÅ knyttet spenning til tidsskriftene som følger med forestillingene hos **Carte Blanche**, som skal bidra til å løfte forestillingen og samtalen ut av scenerommet. Valg av skribenter gir gjerne en ekstra dimensjon til hva kompaniet og regissøren ønsker med en forestilling.

Gjesteredaktør er Gisle A. Gjevstad Agledahl, programleder av serien «Jævla homo», og han har valgt ut spennende bidragsyttere som blant andre Ulrikke Falch, Nils Bech og Sumaya Jirde Ali. De skriver alle om grenser, skam, normer, forventninger, og magasinet har også et helt klart skeivt preg.

Forestillingens skamløshet og grad av overskridelse blir enda mer påfallende når disse tekstene fordyes med i miksen.

CHARLOTTE MYRBRÅTEN

Teateranmelder i BT

